

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
КЖ1-563/23
01.11.2023. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Радомана Спариха, председника већа, Злате Несторовић и Милене Петровић, чланова већа, са Весном Митревском, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349 став 2 у вези става 1 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца у Основном јавном тужилаштву у Краљеву, браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Мирослава Дмитровића из Чачка и браниоца окривљених АА, ВВ, ГГ, ДД, ББ и ЂЂ, адвоката Душана Сакића из Краљева, изјављеним против пресуде Основног суда у Краљеву 48К.490/18 од 02.06.2023.године, у седници већа одржаној, у смислу одредби члана 511 став 1 Законика о кривичном поступку, дана 01.11.2023.године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Краљеву, браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Мирослава Дмитровића и браниоца окривљених АА, ВВ, ГГ, ДД, ББ и ЂЂ, адвоката Душана Сакића и пресуда Основног суда у Краљеву 48К.490/18 од 02.06.2023.године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Основни суд у Краљеву, побијаном пресудом 48К.490/18 од 02.06.2023.године, окривљеног АА је огласио кривим због кривичног дела учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349 став 2 у вези става 1 Кривичног законика (КЗ), за које му је утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године и због два кривична дела лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, за која му је утврдио казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, те је истог осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 11 (једанаест) месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.12.2017.године до 10.04.2018.године. Окривљени АА, ВВ, ГГ, ДД, ББ и ЂЂ оглашени су кривим због по једног кривичног дела учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349 став 1 КЗ и за исто осуђени на казне затвора у трајању од по 1 (једне) године, које казне ће се извршити у просторијама у којима окривљени станују, уз примену

електронског надзора, а применом члана 63 КЗ окривљенима ВВ и ДД се у казну затвора урачунава време проведено у притвору од 25.12.2017.године до 10.04.2018.године, док је окривљени ББ оглашен кривим због кривичног дела учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349 став 1 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и кривично дело лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка и то суду на име паушала износ од по 10.000,00 динара, као и остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, док су оштећени ЕЕ и ЖЖ упућени на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Краљеву (јавни тужилац), због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 и 3 Законика о кривичном поступку (ЗКП), погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеном АА за кривично дело учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349 став 2 у вези става 1 КЗ и за два кривична дела лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, окривљеном ВВ, окривљеном ГГ и окривљеном ЂЂ за по једно кривично дело учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349 став 1 КЗ, за која су оглашени кривим, да изрекне казну затвора у дужем трајању, а да пресуду Основног суда у Краљеву 48К.490/18 од 02.06.2023.године, сходно члану 458 став 3 ЗКП, делимично укине у односу на окривљеног Јесети Рамона,

- бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Мирослав Дмитровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и неправилне одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, сходно одредби члана 447 ЗКП, закаже седницу већа и обавести окривљеног и његовог браниоца, адвоката Дмитровића, о дану и часу одржавања седнице већа, а на којој седници ће другостепени суд одлучити о жалбеним наводима одбране, те укинути побијану пресуду и предмет вратити првостепеном суду на поновно одлучивање, односно да жалбени суд услед недостатка доказа ослободи од оптужбе окривљеног АА за два кривична дела из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ и окривљеног ББ за кривично дело лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, и

- бранилац окривљених АА, ВВ, ГГ, ДД, ББ и ЂЂ, адвокат Душан Сакић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и неправилне одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду укине и списе врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку, а ако би нашао да у радњама окривљених се стичу обележја кривичних дела за која су оглашени кривим и осуђени, да те казне сведе до нивоа казни затвора које би издржавали у кућним условима. Тражио је да бранилац окривљених, адвокат Душан

Сакић из Краљева и окривљени АА, ББ, Јесети Бећир, ГГ, ДД и ЋЋ, буду обавештени о термину одржавања јавне седнице Апелационог суда у Крагујевцу, на којој ће бити разматрана изјављена жалба, а све у смислу члана 511 у вези са чланом 447 став 2 ЗКП.

Одговор на жалбу јавног тужиоца поднели су браниоци окривљених у којима указују на неоснованост жалбених навода у предметној жалби и основаност жалби изјављених у корист окривљених.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, Оливера Јевђевић, поднеском Ктж-607/23 од 29.09.2023.године, предложила је да Апелациони суд у Крагујевцу усвоји жалбу Основног јавног тужилаштва у Краљеву у делу побијања пресуде због одлуке о казни, те пресуду Основног суда у Краљеву К-490/18 од 02.06.2023.године преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што ће окривљеног АА, окривљеног ВВ, окривљеног ГГ, окривљеног ДД и окривљеног ЋЋ због извршења кривичних дела за која су оглашени кривим осудити на казне затвора у дужем временском трајању, а одбије као неосноване жалбе заједничког браниоца окривљеног АА и окривљеног ББ, адвоката Мирослава Дмитровића и заједничког браниоца окривљених АА, ГГ, ВВ, ББ, ДД и ЋЋ, адвоката Душана Сакића, те пресуду у непреиначеном делу потврди.

Апелациони суд у Крагујевцу је у седници већа одржаној у присуству бранилаца окривљених, адвоката Душана Сакића и адвоката Мирослава Дмитровића и окривљеног АА, а у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу и окривљених ГГ, ВВ, ДД, ББ и ЋЋ, размотрио списе предмета и испитао побијану пресуду у смислу члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у изјављеним жалбама, па је, по оцени жалбених навода и предлога, као и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва из напред наведеног поднеска, одговора на жалбу јавног тужиоца и појашњења бранилаца окривљених изнетих у седници већа, нашао:

- да су жалбе неосноване.

Жалбама изјављеним у корист окривљених првостепена пресуда се побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, те се наводи да су разлози првостепеног суда у датом образложењу потпуно нејасни и у знатној мери противречни, да о чињеницама које су предмет доказивања пресуда не садржи разлоге, а дати разлози да су противречни изреци пресуде, која је неразумљива и нејасна у делу који се односи на наводе да је окривљени АА остале окривљене повео према дворишту куће пок. 33 како би га физички напали, као и да су неправилно примењене неке одредбе ЗКП, односно члан 406 став 1 тачка 2 ЗКП (читање исказа привилегованог сведока оштећене ИИ и читање исказа сведока оштећених ЕЕ, ЈЈ и мал. КК на којима је у највећем делу заснована пресуда). Посебно се указује на нејасне и у знатној мери противречне разлоге првостепеног суда у односу на окривљеног ББ коме су стављена на терет два кривична дела лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, да га суд оглашава кривим само за радње према оштећеној ЕЕ, одакле произилази да оштећенима делимично верује јер окривљеног оглашава само за једну радњу, док пресуду заснива управо на исказима оштећених, те произилази да им у појединим наводима верује, а другим наводима не верује. С тим у вези се указује да су искази оштећених прихваћени иако се у многеме у битним елементима разликују, а да је суд исказе сведока

селективно прихватио и то у деловима у којима се уклапају у већ конструисану слику догађаја.

По оцени Апелационог суда, изнети жалбени наводи у смислу наведених битних повреда одредаба кривичног поступка су неосновани јер изрека побијане пресуде није неразумљива, нити противречна разлозима који се наводе у образложењу, а који разлози су у односу на чињенице које су предмет доказивања јасни и непротивречни. Наиме, изрека првостепене пресуде није неразумљива у односу на радње окривљеног АА и његово поступање у смислу коловође групе која је заједничким деловањем лишила живота ЗЗ, будући да је у односу на ову квалификаторну околност суд дао довољне и јасне разлоге у образложењу побијане пресуде, а из описаних радњи окривљеног АА садржаних у изреци пресуде, несумњиво произилази да је исти предводио групу која је кренула у двориште куће сада пок. ЗЗ и да је исте својим радњама (физичким нападом) усмеравао на њихово заједничко деловање да би ЗЗ лишили живота.

Супротно жалбеним наводима, по оцени овог суда, на одржаном главном претресу 02.06.2023.године првостепени суд није неправилно применио одредбе члана 406 и 405 ЗКП, с обзиром да су се странке, пуномоћник и бранилац окривљених, сагласили да се прочитају искази сведока који су раније испитани пред другим судијом, а да нису привилеговани сведоци (констатовано на записнику), те донето решење и искази сведока прочитани, а при томе се наводи и исказ привилегованог сведока ИИ, која је испитана на главном претресу који је отворен и започет 26.09.2022.године и сви наредни су били наставак тог главног претреса, па и одржаног 02.06.2023.године, те није имало потребе да се исти чита, из којих разлога се законитост исказа сведока ИИ, која је испитана 27.01.2023.године, не доводи у питање.

Неосновани су жалбени наводи којима се указује на то да је окривљеном ББ стављено на терет два кривична дела из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, а да је оглашен кривим за једно, те да с тим у вези произилази да се оштећенима верује и не верује, односно да нису у свему прихваћени, иако суд наводи да њихове исказе прихвата у целини. Ово са разлога што је првостепени суд огласио кривим окривљеног ББ за кривично дело лака телесна повреда из чл.122 ст.2 у вези ст.1 КЗ учињеног према оштећеној ЕЕ, будући да је исто описано у оптужном акту, док то да је окр. ББ мал. КК лопатом ударио у пределу главе, није садржано у оптужном акту, те га суд за исто није ни огласио кривим, а не са разлога што не верује оштећеној ЕЕ и оштећеном мал. КК.

Сходно напред наведеном, у односу на оптужење окривљеног ББ за два кривична дела из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ и с тим у вези жалбених навода јавног тужиоца, овај суд налази да је првостепени суд крећући се у границама оптужбе правилно поступио када је окривљеног ББ осудио за кривично дело лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ учињено према оштећеној ЕЕ, а да иако из изведених доказа несумњиво произилази да је критичном приликом нанео и лаке телесне повреде оштећеном мал. КК (исказ оштећених, медицинска документација СХМП Краљево, налаз и мишљење вештака судске медицине), није могао да предузете радње према истом унесе у изреку пресуде, с обзиром да нису описане у оптужном акту, руководећи се објективним идентитетом пресуде и оптужбе, због чега су наводи жалбе јавног тужиоца због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.2 и 3 ЗКП, у односу на овај део пресуде оцењени неоснованим, као и жалбени предлог да се у односу на окривљеног ББ првостепена пресуда укине.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези погрешне примене кривичног закона, жалбом браниоца окривљених АА и ББ се указује да првостепени суд изреком пресуде обухвата и мотив извршења предметног кривичног дела, што чини паушално у смислу извршења кривичног дела на ауто путу Београд-Ниш од стране сина окривљеног АА, ЛЛ и сина ЉЉ, ММ, који су ухапшени и притворени, те да је извршилац брат сада пок. ЗЗ, ЖЖ и да су сва дешавања да ЗЗ натера свог брата ЖЖ да што пре призна извршење кривичног дела како би ЛЛ и ММ били пуштени из притвора, иако је, по наводима одбране, цео догађај започео свађом мал.КК, сина пок. ЗЗ, који је туткао пса расе „Пит бул“ на мал. ЊЊ и мал. ОО, да је ЊЊ имао повреду носа и да је рекао да га је ЗЗ ударио летвом и то су расправљали 24.12., а да је 25.12.2017.године окривљени АА лично пошао до ЗЗ куће да расправи са њим око тога, као и да би разрешио конфликт између ЉЉ, свог рођеног брата и ЗЗ, јер га је ЗЗ гађао летвама док је пролазио колима поред његове куће, да је имао намеру да смири ситуацију јер је његова ћерка ИИ удата за ЖЖ, рођеног брата сада пок. ЗЗ. Посебно се жалбом указује да је суд сваки од исказа окривљених и оштећених ценио појединачно, али не и у међусобној вези, нити у вези са налазима вештака, те да се посебно мало бавио одбранама окривљеног АА и окривљеног ББ, као и одбранама осталих окривљених, да је окривљени АА у својој одбрани навео како је задобио повреде надланице руке и повреде главе, што је све констатовано у медицинској документацији, те с тим у вези изјашњење вештака др Мирјане Бађанац и налаз вештака који се односи на трагове крви окривљеног АА на мачети. Наводи се, да првостепени суд исказе оштећених прихвата као сагласне и потврђене писаним доказима, иако се искази наведених сведока у битном разликују, посебно на начин повређивања сада пок. ЗЗ, у смислу да је окривљени АА дошао са мачетом и њом ударио ЗЗ, других да је то било бејзбол палицом, трећи секиром. Стога, по наводима жалбе, првостепени суд није у довољној мери расветлио догађај и контакт између окривљеног АА и сада пок. ЗЗ, а у смислу свих расположивих доказа.

Бранилац окривљеног Исена Ђорђевића и окривљених ВВ, ГГ, ДД, ББ и ЂЂ, адвокат Душан Сакић у изјављеној жалби најпре указује на чињеницу да су окривљени осуђени за кривично дело из главе кривичних дела против јавног реда и мира, а не за кривично дело против живота и тела, те да се критични догађај десио у дворишту сада пок. ЗЗ и његовог рођеног брата ЖЖ, дакле, место на коме се догађај десио није јавно место, па према томе није угрожен ни повређен заштитни објект кривичног дела у питању, те како је у предметном догађају учествовало више лица која су представљала групу, да се може радити о кривичном делу учествовање у тучи из члана 123 КЗ, код кога нема коловође. Наводи се, да је потребно било доказати да је окривљени АА лице које непосредно руководи групом, које групу предводи, усмерава њено деловање, те да у односу на ово питање постоје само искази сродника пок. ЗЗ „да је он тамо главни“, да је упитан исказ оштећене ЕЕ која је најпре била лишена слободе као и други окривљени због кривичног дела насилничко понашање из члана 344 КЗ, да разлог сукоба није притвор ЛЛ и ММ, односно да оштећени ЖЖ призна кривично дело, већ то што су се сукобили унучићи окривљеног АА са децом пок. ЗЗ и његовог брата ЖЖ. Посебно се указује да суд није ценио одбрану окривљеног АА и с тим у вези повреде које је задобио и трагове ДНК на мачети, да су докази – искази сведока цењени селективно без довођења у везу са доказима материјално-правне природе (биолошки трагови), као и да нема никаквих доказа да је окривљени АА окупио и предводио групу, односно усмеравао деловање групе. Такође, у жалби се наводи да окривљени ГГ није могао бити извршилац предметног кривичног дела, с обзиром да,

како је ушао у двориште пок. ЗЗ, да је одмах погођен у главу, изгубио је свест и од стране свог брата ДД и своје сестре превезен у болницу. Наводи се и да окривљени ББ није био учесник критичног догађаја, да је првостепени суд олако прешао преко исказа неких сведока који не припадају ни једној, а ни другој породици, да је посебно требало обратити пажњу на исказ сведока НН који живи преко пута дворишта сада пок.ЗЗ, који се критичном приликом враћао својој кући и на неких 20-так метара видео петорицу мушкараца како истрчавају из ЗЗ дворишта са моткама и лопатама и трче у правцу кућа породице, с тим да међу њима није препознао ББ, кога познаје, нити окривљене ДД, ГГ и ЂЂ, који су синови његових комшија ЉЉ и ПП. По ставу одбране, чињенично стање је крајње погрешно утврђено кроз погрешну и једнострану оцену доказа, а посебно са разлога што сви изведени докази нису оцењени повезано једни са другима, а у првом реду са доказима материјално-правне природе (биолошки трагови на мачети, пиштољу, мотки).

По оцени Апелационог суда, изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљених се не доводи у сумњу правилност закључка првостепеног суда да су окривљени АА и окривљени ГГ, ББ, ДД и ЂЂ учинили кривична дела описана изреком побијане пресуде, будући да је првостепени суд правилном оценом свих изведених доказа, као и оценом одбрана окривљених, правилно утврдио чињенично стање.

Правилно је првостепени суд, прихватајући исказе оштећене ЕЕ и сведока ИИ, ЈЈ, мал.РР и мал.КК утврдио шта је претходило критичним догађајима од 24.12.2017.године, којом приликом су ЕЕ, ИИ и ЈЈ задобиле лаке телесне повреде и дана 25.12.2017.године када је ЗЗ лишен живота, те је стога, супротно жалбеним наводима одбране, правилно утврђен мотив критичних догађаја. Ово са разлога што су искази наведених оштећених – сведока доследни и сагласни, док одбрана окривљеног АА у односу на конфликтну ситуацију, да је син сада пок.ЗЗ туткао свог пса на мал.ЊЊ и да је мал.ЊЊ пок.ЗЗ ударио летвом преко леђа, што су расправљали 24.12.2017.године, а следећег дана да је ЗЗ гађао летвама ЉЉ док је колима пролазио поред његове куће, није у свему сагласна одбранама окривљених ГГ који наводи да је ЗЗ мал. ЊЊ ударио у пределу носа, окривљеног ВВ који је изјавио да су критичног дана 25.12.2017.године ЗЗ и чланови његове породице секирама и другим предметима разбили комби којим је управљао ЉЉ, односно одбрани окривљеног ЂЂ да је дана 25.12.2017.године са својим оцем ЉЉ ишао комби возилом да продају старо гвожђе, да је ЉЉ управљао возилом и да су на путу кроз насеље „Ромско 2“ на око 50 метара испред куће сада пок. ЗЗ на путу видели гужву, да је ЉЉ изашао из возила и да га је тада неко ударио, не зна ко, ни чиме, да је подигао ЉЉ и ставио га на место сувозача, а он наставио да управља комби возилом према својој кући. Сагласне исказе оштећених и наведених сведока, које је суд прихватио, не доводи у питање медицинска документација ЊЊ о повреди носа 24.12.2017.године, с обзиром да није спорно да је он био присутан догађају од 24.12.2017.године када су у двориште сада пок. ЗЗ дошли окривљени АА и други и којом приликом су се због задобијених повреда у СХМП Краљево јавили СС, ТТ, ИИ, ЕЕ, ЈЈ и ЗЗ. Стога, по оцени овог суда, да је повод критичног догађаја тај који наводе окривљени АА, ВВ, ГГ и ЂЂ, не би било разлога за учешће чланова породице оштећеног ЖЖ и наношење им телесних повреда.

Стоје наводи жалбе бранилаца окривљених да се искази оштећених – сведока разликују у погледу тога којим повредним средством је окривљени АА ударио пок. ЗЗ у пределу главе, од ког ударца је пао на земљу (мачета, секира, бејзбол палица), међутим, њихови искази су сагласни у погледу тога да му је први ударац у пределу

главе задао окривљени АА, да је тада пао и да су сви окривљени наставили да га ударају дрвеним моткама, држалицама од секире, бејзбол палицама и мачетом, наневши му велики број телесних повреда описаних у налазу и мишљењу вештака судске медицине, од којих је преминуо 01.01.2018.године. Наиме, правилно првостепени суд налази да сви испитани оштећени и сведоци нису били присутни сваком тренутку догађаја, те да нису могли да виде цео догађај истовремено, да су сви били под тензијом због тога што се дешавало, те разлика у казивањима сведока (мал. СС да је окривљени АА мачетом први ударио ЗЗ у главу са задње стране, мал. РР која такође тврди да је ЗЗ први ударио окривљени АА мачетом коју је имао у руци, мал. ТТ да је окривљени АА бејзбол палицом ударио сада пок. ЗЗ), код чињенице да је сада пок. ЗЗ критичном приликом задобио повреде главе које су праћене преломима костију и повредама унутарлобањских структура, које су, по налазу и мишљењу вештака судске медицине, нанете тупином замахнутог механичког оруђа (механичка оруђа која имају овалну ивицу), не дискредитују суштину њихових исказа како то правилно закључује и првостепени суд, те исте прихвата, осим изјашњења да су те повреде главе нанете оштрим предметом (мачета, оштрица секира). Надаље, сведоци којима је суд поклонио веру сагласни су да је окривљени АА први ударио пок. ЗЗ, да је исти пао и да га потом сви окривљени ударају по глави и телу моткама, лопатом, летвом, секиром, мачетом, те да је у руци ВВ и ЉЉ био и пиштољ, да је окривљени ВВ циљао пиштољем ЗЗ у пределу главе и ногу, да му је прислањао пиштољ, па када се има у виду да оштећени сада пок. Иљаз лежи на земљи док га окривљени ударају, да је око њега гужва, то је и логично да изјашњења сведока у погледу тога чиме је ко од окривљених ударао сада пок. ЗЗ, нису могли бити у свему прецизна, због чега су супротни наводи жалби изјављених у корист окривљених којима се настоји умањити значај и доказна снага исказа ових сведока, оцењени као неосновани.

По налажењу Апелационог суда, првостепени суд је правилно ценио изведене доказе (исказе испитаних сведока, материјалне доказе, налазе и мишљења вештака), као и одбране окривљених, с тим што исте није у довољној мери ценио међусобно, како то одбрана и указује у изјављеним жалбама, међутим, довођење у везу оних чињеница и околности које првостепени суд није ценио, не доводи у питање правилно утврђење одлучујућих чињеница да су дана 24.12. и 25.12.2017.године у двориште породице дошли сви окривљени, носећи у рукама предмете подобне да тело тешко повреди – дрвене мотке, држалице од секире, бејзбол палице и мачете, да су наведеним предметима напали сада пок. ЗЗ, оборили га на тло и задали му више десетина удараца овим предметима у пределу главе и тела, од којих повреда је код истог наступила смрт, те да је окривљени АА окупио окривљене и повео их према дворишту куће ЗЗ како би га физички напали, дакле, да је поступао као коловођа групе, што првостепени суд правилно образлаже на 105 и 106 страни побијане пресуде. При томе, није спорно да је окривљени АА критичном приликом задобио повреде надланице руке и повреде главе, о чему се изјашњавала вештак судске медицине др Мирјана Бањанац, као и о могућем начину наношења истих, с тим што, по оцени овог суда, чињеница да мачета која је била предмет вештачења садржи крвне трагове окривљеног АА, не представља несумњив доказ да је њега сада пок. ЗЗ ударио мачетом, како је то навео у својој одбрани, с обзиром да су на тој мачети и трагови крви ЗЗ, као и НН особа мушког пола, како то произилази из налаза и мишљења ДНК Центра за генетику Београд. Ово посебно када се има у виду учешће већег броја окривљених који у рукама имају повредна средства, па и мачету, мали простор деловања након пада оштећеног пок. ЗЗ, да је мачета пронађена код кућног броја 78 (фотографисана и изузета са лица места), што указује да је донета и употребљена од стране окривљених

..... Такође, биолошки трагови ЗЗ који су били позитивни на присуство крви на окидачу пиштоља и навлаци пиштоља не потврђују одбрану окривљеног АА да је ЗЗ из горњег дела одећа извадио пиштољ и уперео га према њему, да је видео да је пиштољ шкљоцнуо, али да није опалио (по налазу и мишљењу вештака пиштољ је био функционално исправан), као ни одбрану окривљеног ВВ да су дана 25.12.2017.године ушли у двориште породице ЗЗ, који су их сачекали са пиштољем и мачетама, а да чланови породице ништа нису имали у рукама, што је у супротности како са исказима оштећених – сведока које је суд прихватио, тако и чињеници великог броја телесних повреда које је критичном приликом ЗЗ задобио од породице, односно окривљених, услед којих повреда је и преминуо.

По налажењу Апелационог суда, првостепени суд је правилно ценио одбране окривљених, па су у свему прихватљиви разлози које наводи у образложењу побијане пресуде, а супротни наводи жалбе бранилаца окривљених неосновани.

Наиме, жалбеним наводима којима се оспорава учешће окривљених у извршењу кривичних дела на начин утврђен изреком пресуде, не доводи се у питање закључак првостепеног суда да су управо окривљени АА и окривљени ВВ, ГГ, ДД, ББ и ЋЋ 25.12.2017.године средствима подобним да тело тешко повреди нанели велики број телесних повреда ЗЗ у пределу главе, врата, рамена, леђа, руку и грудног коша, да је том приликом задобио више тешких телесних повреда опасних по живот од којих је преминуо, при чему се не може разлучити појединачни допринос сваког од окривљених, с обзиром да су деловали у групи. При томе, несумњиво је утврђено да је окривљени АА предводио групу, носећи у рукама повредно оруђе, те је први физички напао сада пок.ЗЗ и тиме усмерио остале окривљене да га ударају, те је остварена објективна веза групе, док се субјективна веза исцрпљује у свести окривљених да делују у оквиру групе. Стога, по оцени овог суда, код изреком пресуде утврђеног заједничког деловања окривљених и очигледног постојања свести сваког од њих да учествује у нападу на оштећеног ЗЗ средствима подобним да тело тешко повреди, услед чега је наступила и забрањена последица у смислу смртног исхода, то није био потребан претходни договор, нити организовање окривљених, да би постојало предметно кривично дело, па су наводи изјављених жалби у корист окривљених којима се оспоравају законска обележја кривичног дела за која су окривљени оглашени кривим и указивање да се у конкретном случају може радити само о кривичном делу учествовање у тучи из члана 123 КЗ, оцењени као неосновани.

Сходно напред наведеном, Апелациони суд налази да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено, те да је првостепени суд правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА (раније) стичу сва објективна и субјективна обележја кривичног дела учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349 став 2 у вези става 1 КЗ, а у радњама окривљених ВВ, ГГ, ДД, ББ и ЋЋ субјективна и објективна обележја кривичног дела учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349 став 1 КЗ, учињених у време и на начин описан изреком пресуде, те разлоге првостепеног суда у погледу правне квалификације учињених кривичних дела, које наводи на 143 и 144 страни побијане пресуде у свему прихвата као правилне, а жалбене наводе бранилаца окривљених због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, оцењује као неосноване.

Такође, правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени АА 24.12.2017.године оштећеној ЈЈ дрвеном мотком, као средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, задао ударце у пределу главе, те да је истом приликом оштећеној ИИ дрвеном мотком задао ударце у пределу леве руке наневши јој том приликом лаку телесну повреду у виду нагњечења унутрашње стране левог лакта и да је на тај начин учинио два кривична дела лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, као и да је окривљени ББ критичном приликом, дана 24.12.2017.године, оштећеној ЕЕ лопатом, као средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, задао ударце у пределу леве руке и леве ноге наневши јој том приликом лаку телесну повреду у виду огуљотине левог лакта и огуљотине леве бутине, на који начин је учинио кривично дело лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ. Жалбеним наводима бранилаца окривљеног АА и окривљеног ББ утврђено чињенично стање се не доводи у питање, будући да исто несумњиво произилази како из исказа оштећених и сведока којима је суд поклатио веру, тако и извештаја СХМП у Краљеву и налаза и мишљења вештака судске медицине.

Апелациони суд је ценио и остале наводе из жалби бранилаца окривљених који се односе на погрешно утврђеног чињенично стање и повреду кривичног закона, па налази да су исти неосновани и без утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, Апелациони суд налази да је првостепени суд приликом одмеравања казне окривљенима имао у виду све околности које, у смислу одредбе члана 54 КЗ, утичу на висину казне, те је правилно на страни окривљеног АА као отежавајуће околности ценио његову вишеструку ранију осуђиваност, да је у два узастопна дана долазио до породичне куће сада пок.33 са намером да истог принуди да оде у Јагодину и утиче на свог брата ЖЖ да што пре призна извршење кривичног дела, да је сада пок.33 задавао више удараца након што је исти пао на земљу и био опкољен другим окривљенима, да је дело извршено у породичној кући сада пок.33, те да је окривљеном било познато да је исти једина одрасла мушка особа која се критичних дана налазила у кући, да је дело извршено у присуству мајке пок.33, супруге и малолетне деце, која су покушавала да одбране оца од удараца које је задобијао критичном приликом, правилно налазећи да олакшавајућих околности на страни окривљеног АА није било, те је истом правилно утврдио појединачне казне и то за кривично дело учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349 став 2 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 2 (две) године, а за кривична дела лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ учињена на штету ЈЈ и ИИ, казну затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, те је правилном применом члана 60 КЗ истог осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 11 (једанаест) месеци, у коју казну ће се урачунати време које је окривљени провео у притвору, која казна је, и по оцени овог суда, довољна и нужна да се у односу на истог постигне сврха кажњавања из члана 42 КЗ у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

По оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд на страни окривљених ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, као олакшавајуће околности ценио чињеницу да раније нису осуђивани, њихове породичне прилике, односно чињеницу да је окривљени ВВ отац четворо деце, да окривљени ДД и ЂЂ имају по једно малолетно дете, те да је реч о релативно младим особама, док је као отежавајуће околности на страни ових

окривљених ценио управо оне околности које су наведене код окривљеног АА, те је окривљене правилно осудио на казну затвора у трајању од по 1 (једне) године, које су, и по оцени овог суда, довољне и нужне да остваре законом прописану сврху кажњавања из члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

При томе, с обзиром на лична својства окривљених ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, њихов ранији живот, понашање након учињеног кривичног дела и све друге околности под којима је дело учињено, првостепени суд је правилно применио и члан 45 став 5 КЗ и одредио да окривљени казну затвора на коју су осуђени издржавају у просторијама у којима станују на начин утврђен изреком пресуде.

По налажењу Апелационог суда, правилно је првостепени суд код окривљеног ББ ценио како олакшавајуће, тако и отежавајуће околности које наводи на 150 страни побијане пресуде, те је истом правилно утврдио појединачне казне затвора за учињена кривична дела и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци, која казна ће на правилан начин утицати на окривљеног да убудуће не чини кривична дела и у свему остварити законом прописану сврху кажњавања из члана 42 КЗ и сврху изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Сходно напред наведеном, овај суд налази да се жалбеним наводима јавног тужиоца да је првостепени суд утврђеним олакшавајућим околностима на страни окривљених дао знатно већи значај од припадајућег и да казне нису правилно одмерене, не доводи у сумњу правилност одлуке првостепеног суда о казнама на које су окривљени осуђени и начин извршења истих, те је жалба јавног тужиоца у целини оцењена као неоснована, као и жалбени наводи бранилаца окривљених да је првостепени суд у потпуности занемарио личне и породичне прилике окривљених, околности под којима се десио критични догађај, а посебно чињеницу да је реч о породичним људима који су у блиским сродничким односима са оштећенима.

Са наведених разлога, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Весна Митревска,с.р.

Председник већа-судија
Радоман Спарих,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић